

PIKKU HELMIN JOULU.

(Jatkoo viikkopalkalla sivulla)

köyhät saamme nauttia taivas-osuutemme jo täällä mailmassa. Toimimme niin, ettei toiset tarvitse nähdä kurjuutta ja puutetta kun toiset taas elävät yltäkylläisyydessä, kun ei ole rikkaita ei köyhiä, vaan kaikki ovat veljiä ja sisikoita, niin silloin me köyhät nautimme taivasosuudestamme. — Näin selitti meidän opettaja ja siihen minä luotan.”

Helmi pelkäsi Elvin puheita ja läksi äidilleen kertomaan.

Äiti sanoi: ”Elvi on paha tyttö, vaan se ei ole hänen syynsä, hänellä on jumalaton äiti ja isä, jotka opettavat lapsensa jumalan kieltäjäksi jo pienestä.”

Äiti riensi eteenpäin. Oli pari päivää vain joulun. Helmin isä, joka oli jo pitemmän aikaa ollut sairaana, kun tehtaassa, jossa hän työskenteli, oli jotenkin loukkaantunut sisällisesti, ja oli siitä huolimatta raatanut työssä noin puoli vuotta, jälkeen, vaan nyt oli tauti pakottanut hänet vuoteelle. Tehtaan lääkäri, jonka äiti monien rukouksien perästä oli saanut, tänään ilmoitti ei mitään toivoa olevan hänen paranemisestaan. Kuume, joka tänään oli noussut korkealle, sai sairaan puheliaksi. Siinä maassa oli tullut mieleen yhtä ja toista, jota mailman matkalla oli kuullut ja nähnyt. Hän puhui vaimolleen:

”Kyllä me sentään taidamme luottaa liian paljon jumalaan. Olisi se ollut ehkä parempi jos itse olisimme ryhtyneet vaatimaan parempia oloja, kuten se sosialisti-agitaattori kehotti keväälläkin. Ei varmaan minunkaan loppuni olisi näin lähellä. Nyt se on myöhäistä, vaan te jätätte; toimitkaa te ettei kaikille kävisi näin, että kerran koittaisi työläisille uusi aika.”

Äiti oli kauhussa kuullessaan miehensä jumalattoman puheen.

Helmi itkien kuiskasi: ”Äiti, rukoile kanssani, ettei jumala ota meiltä isää pois.”

Kun kuoleva heitti viime silmäyksensä heihin, huudahti äiti:

”Olet oikeassa. Kurjuutemme ei poistu luottamalla jumalaan.

”Äiti, miksi et rukoile? Miksi jumala ei kuule edes minun rukouksiani, miksi isä jättää meidät?”

Äiti silitti Helmin päätä ja sanoi: ”Lapsi-räukka, nyt vasta ymmärrän, liian kauan olemme luottaneet jumalaan ja kärsineet kurjuutta. Isä on saanut kärsiä kuten muutkin työläiset tietämättömyytensä takia. Siksi hän lepää nyt tuossa. Helmi, sinä saat mennä Elvin kanssa sosialistien sunnuntai-kouluun. Siellä varmaan opit enemmän tietämään mailman vääryyksistä.

Joulupäivänä otti Elvin äiti Helmin myös sosialistihaaliin joulujuhlaan. Hän oli myös osannut nuka Helmille joululahjaksi. Helmi oli niin iloinen, kun hän sai vielä nukaikin. Seuraavana sunnuntaina rupesi Helmi käymään sosialistien sunnuntai-kouluun ja hän viihtyi paremmin kuin kirkkokouluissa. Täällä hän oppi ymmärtämään elämän totuuksia. Hän kuuli asioita, joita itse oli joskus miettinyt, vaan joita kysymyksiä äiti ei koskaan ollut voinut hänelle selittää. Nyt ne hänelle selvisivät.

Svea.

Tunnetulla Etnan tulivuorella

Sisiliassa kasvaa eräs kastanjapuu, joka on 2,000 vuotta vanha ja on sen runko ympärimitan 65 metriä.

Kuinka tyttö voi elää \$7.00 viikkopalkalla

Kirj. Mary O'Sullivan.

Naisten alinpalkkalaki on vihdoin joutunut kongressin keskusteltavaksi ja on siitä tullut tuhansien yksityisten laitosten palveluksessa olevien District of Columbian työläisnaisten toivon säde. Naiset, jotka ovat työskennelleet kaupapuodeissa, pesulaitoksissa, ravintoloissa y. m., ovat eläneet niin kauan kurjilla nälkäpalkoilla, että heistä on alkanut tuntua kuin he olisivat unhotettuja ”mykkiä, ajettuja nautoja”, ilman ystäviä ja avustajia. Onko siis ihme, jos he ovat melkein epäileviä ja vieläpä arvosteleviakin yrityksen suhteen, jonka takana on saada tämä lakiehdotus hyväksytyksi?

Kolme vuotta sitten sain työpaikan eräessä osastokaupassa, jossa maksettiin \$5.00 viikolta. Tällä palkalla työskentelin kuusi kuukautta. Aloin ajatella, että työni on enemmän arvoinen ja esitin palkanlisäysvaatimukseni isännälle. Palkkaakin korotettiin yhdellä dollarilla viikolta.

Kun menin työhön, asuin ensin sukulaisteni kanssa, vaan pian sen jälkeen kun palkkani nostettiin \$6.00:ksi viikolta, muuttivat sukulaiseni pois kaupungista ja minä sain tulla toimeen uudesta kuukaudesta tällä pienellä viikkopalkalla. Vapisen aina muistaessani tuota aikaa. Se aika oli kuin paha, ilkeä uni, jota ei mielellään muistele. Sellaisella palkalla eläminen merkitsi 20 katuneliön kävelymatkaa asuntooni raskaan päivätyön jälkeen; se merkitsi pakollista ahtaaseen huoneeseensa sulkeutumista lämpimänä kesäiltoina, jolloin raitis ilma ja huvitus olisi ollut tarpeellinen; se merkitsi hyvin niukkaa ravintoa ruokata-

VILLE JA MATTI.

(Jatkoo kahdeksanteista sivulla)

Hän työskenteli kaikella nuoruutensa innolla sosialismin hyväksi.

Kun sisällissota puhkesi Suomessa, liittyi Ville paikkakunnallaan ensimmäisenä lahtarikaartiin. Hän halusi päästä tappamaan noita ”punapeikkoja”, joiksi siellä sosialisteja nimitettiin. Ville pelkäsi työväenhallituksen alentavan hänen voinsa ja viljansa hintaa ja pakkoluovuttavan hänen rikkautensa ja siksi hän iloitsi tilaisuudesta saada näyttää mokomille ”punikeille” mitä se on ”oikeus”.

* * *

Tällaisia miehiä kasvoi näistä naapuruksista. Yhtä suuri ero oli heidän elämäntapomerkkeillään ja harrastuksillaan kuin oli heidän asemallaankin ollut jo lapsuudesta asti. — Mutta Matti kuitenkin, vaikka vailla kaikkia kehitystilaisuuksia, kasvoi paremmaksi mieheksi. Hänestä tuli yksi niistä, jotka edistivät tositedon ja sivistyksen levittämistä ja todellisen vapauden ajan tuloa, jota vastoin Ville oli ihmisyden, oikeuden ja hyveiden vihollinen. Villeä pakotti tähän hänen taloudelliset etunsa, samoin kuin Mattia johti taloudelliset tai luokkaetunsa liittymään toisiin vapauden puolesta taisteleviin työläisiin, jotka kaikki ymmärsivät, että yhteenliittymisen voimalla ja tiedon aseilla varustettuina he vasta voivat vapautua kapitalismin julmasta puristuksesta ja hävittää ne luokkavastakohdat, jotka heitä kaikkia osattomia olivat jo kehdestä asti painaneet.

lossa ja kaiken muun lisäksi se merkitsi sieluni ja ruumiini kovaa väsymystä.

Vihdoin rohkaisin mieleni ja pyysin lisää palkkaa. Minulle sanottiin, että kaksi palkankorotusta vuodessa oli aivan ennenkuulumatonta, mutta sain kuitenkin hiukan toivoa lupauksesta, että ”asianani” otetaan huomioon. Vihdoin isäntieni monien ja pitkälistien harkitsemisten ja monien pyyntöjeni ja nöyryytysteni perästä löysin eräänä maksupäivänä \$7.00 työpalkkakotelostapi. Olin ensiluokan myyjätär enkä toisten myyjättärien aivan vähää kadehtima, joista useat vuosia enemmän aikaa liikkeessä oltuaan saivat pienempääkin palkkaa kuin minä.

Elinkustannukset alkoivat kohota nopeasti. Ajattelin, että asunto ja ruoka tulisi halvemmaksi jossakin laitakaupungilla tai maaseudulla lähellä kaupunkia, sillä \$31.00 kuukaudesta tuntui kaupungissa tulevan pienemmäksi joka kuukausi. Onnistuin saamaan toivomani asunto- ja ruokapaikan \$20.00 kuukausimaksusta eräältä perheeltä. Katuvaukukyyti maksoi \$2.50 kuukaudesta. Ostin vaatetustarpeita kaupasta velaksi, joista maksoin \$8.50 kuukaudesta. Täten minulle jäi 50 senttiä kuukaudesta henkivakuutusmaksuun y. m.! On tarpeetonta sanoa, että raha-asiani olivat aina huonolla kannalla, ja kuitenkin olin rätumillisesti ja henkisesti terve ihminen! Kuka se filosofi olikaan, joka sanoi että ”mikään ei ole pahaa, ellei ajattele sen olevan pahaa.” Stolainen enempiä kuin muukaan filosofia ei voi suuresti auttaa henkilöä, kun hänellä on ainoastaan 50 sentin pääoma.

Minä olin ainoastaan yksi niistä monista tuhansista naisista, joiden täytyy jatkaa kurjaa olemassaoloaan \$6. \$7 ja \$8 viikkopalkalla. Ja 7—8 vuoden palveluksen perästä \$7 ja \$8 viikkopalkka on korkein mitä heille maksetaan.

Sitten viime heinäkuun, jolloin hallitus alkoi tarvita suuria joukkoja konttoristeja y. m., siirtyi satoja kauppalvelijattaria — minä niiden mukana — hallituksen palvelukseen. Työnvälitystoimistoissa tapahtui muutos; myyjättäriksi pyrkijöitä oli vähän ja kauppiaiden niitä saadaksen oli maksettava parempaa palkkaa kuin ennen. Aivan oppimattomille myyjättäriille maksettiin \$9.00 viikolta ja siitä ylöspäin. Vanhoille myyjättäriille, jotka olivat — sanoisinko uskollisia isännilleen, maksettiin entisen palkkansa lisäksi ainoastaan pieni ”bonus” silloin tällöin, että he unhoittaisivat hyvät palkat muilla aloilla.

Työskentely pienemmällä kuin minimipalkalla on mitä kurjinta orjuutta ja meidän tulisi koota ja keskittää kaikki voimamme tällaisen orjuuden hävittämiseen ja niiden työläisten vapauttamiseen, jotka ovat sellaisessa orjuudessa.

KUINKA VANHAKSI ELÄMET ELÄVÄT.

Jänis 5 vuoden; lammas 12 v.; kissa 13 v.; koira 15; lehmä 25; sika 25; hevonen 27; kameli 40; leijona 40; elefantti 100; krokotiili 300; kilpikonnan 350; valaskala 500 vuoden.

Eva-serkku.

Hotellissa.

Palvelija: ”Koska saan herättää herran aamusella?”

Herra: ”Kyllä minä soitan sinä.”

Joulun vietosta

Tuskinpa kukaan, paitsi perin valistumattomat uskovaiset ja kirkollisten sunnuntai-koulujen opilaat uskovat täysin vilpittömästi viettävänsä joulujuhlaa ihmiskunnan vapahtajan, jumalan pojan syntymäpäivänä. Varsinkin suuret työläisjoukot ovat jo vuosikymmeniä sitten lakanneet uskomasta mihinkään tarumaiseen, ihmeitekevään jumalan ja ihmisen sekasikiöön samoin kuin he ovat lakanneet uskomasta johonkin viluonnolliseen pelastavaan voimaan. He eivät enään vietä joulua siitä ajatuksesta onnellisena, että heillä on loppumaton onni ja ilo jossakin toisessa elämässä palkkana siitä, että ovat uskoneet johonkin vapahtajaan. — Joulua viettäessään he vain noudattavat yleisiä tapoja — joskin perin keskiaikaistakin tapaa, kuten esim. on joulun vietto. — Miljoonien ihmisten mielestä alkaa kirkkouskontokin olla vanhanaikainen, tosin vielä hiukan kunnioitusta herättävä käsite. (Kirjotuksessa ”Hävittääkö sosialismi uskonnon?” selostetaan juuri miksi suuret työläisjoukot ovat uskottomia ja siksi kirjoittajalle olisi välttämätön lukea hyvin tarkoin.) Sellainen ”rauha maassa”-fraasin varjossa joulun aikaan tilapäisesti esiintyvä tekohurskaalla naamariile esitetty veljeystunne, jolla omistava luokka kirkkousa ja lehtiensä avulla meitä riistettyjä työläisiä lähestyy, ei syynytä meissä mitään veljeyden ja lähentymisen tunteita, vaikka olemmekin herkkiä narrauksille. Eikä riistäjien ylläpitämät ”joulupadat”, joulupäivälliskassat ja muut joulun aikana osotetut armelaisuudet ja ystävälliset pään nyökytykset kasvata putipuhdaksi riistettyihin työttömiin raatajiin kovinkaan pitkäaikaisia kiitollisuuden tunnetta jumalia tai ihmisiä kohtaan. Kun näkää kurnii suolissa jo joulupäivän illalla, eivät he enään muista ”armollisen rouvan” kristillistä rakautta, vaan ajattelevat mistä saisi työtä ja ruokaa.

Työväenluokan suurin osa ei enään luota mihinkään mystillisiin vapahtajataruihin eikä vapahtajiin; se luottaa ainoastaan oman luokkavoimansa ja luokkatietonsa mahtiin ja niiden avulla se ainoastaan tietää vapautuvansa sitä sortavista voimista, ja niiden avulla se tietää voivansa rakentaa sen ”sanassa” luvattun tuhatvuotisen valtakunnan tänne maan päälle kaikille ihmisille. A.

Muutamia tiedemiehiä

Baltimoressa toivat äskettäin maahan Etelä-Amerikasta 80 biljoonaa myrkyllisiä basilleja. Tulivirkailijat antoivat nämä kiireen kaupalla sivuuttaa tullitarikastuksen yrittämättäkään laskea niitä.

PARANSI HÄNEN KUVEREPEÄMÄNSÄ.

Minä repesin pahasti nostaessani kirstua monta vuotta takaperin. Tohtorit sanoivat ainoan toivon parantumiseen olevan leikkaus. Kuveyvöt eivät autaneet minua. Vihdoin sain jotakin, joka paransi minut nopeasti ja täydellisesti. Siitä on kulunut vuosia, eikä repeämiä ole palannut, vaikka teen kovaa työtä kirvesmiehenä. Ei ollut mitään leikkausta, ei ajanhukkaa, ei vaivaa. Ei minulla ole mitään myytävänä, mutta annan täydellisen tiedon miten voitte löytää täydellisen parannuksen ilman leikkausta, jos kirjoitate minulle, Eugene M. Pullen, Carpenter 599 E. Marcelus Avenue, Manassquan, N. J. Leikatkaa tämä ilmoitus ja näyttäkää se jollekin toisille, jotka ovat repeytyneet — voitte pelastaa jonkun hengen, eli ainakin lopettaa tuskan, joka johtuu repeytymisestä ja leikkauksen pelon ja vaarallisuuden.